

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 97/10
Luxemburg, 5 octombrie 2010

Hotărârea în cauza C-512/08
Comisia/Franța

Reglementarea franceză în materia rambursării cheltuielilor determinate de îngrijirile medicale programate într-un alt stat membru este conformă cu dreptul Uniunii

Comisia a sesizat Curtea de Justiție cu o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată împotriva Franței, considerând contrare dreptului Uniunii o serie de dispoziții naționale referitoare la rambursarea cheltuielilor determinate de anumite îngrijiri medicale programate – mai precis de acele îngrijiri pe care persoana asigurată intenționează să le obțină într-un alt stat membru decât Franța.

În primul rând, Comisia considera că dispozițiile din Codul francez al securității sociale care condiționează rambursarea cheltuielilor determinate de îngrijirile medicale preconizate, acordate în afara mediului spitalicesc într-un alt stat membru, de o autorizare prealabilă din partea instituției franceze competente atunci când aceste îngrijiri medicale impun utilizarea unor echipamente medicale complexe sunt contrare liberei prestări a serviciilor¹. Este vorba, de exemplu, de aparate de imagistică sau de spectrometrie prin rezonanță magnetică nucleară utilizate pentru depistarea și tratamentul cancerului, a anumitor infirmități motrice cerebrale etc.

În această privință, Curtea constată că, potrivit jurisprudenței sale constante, prestațiile medicale furnizate în schimbul unei remunerații se încadrează în sfera de aplicare a liberei prestări a serviciilor, fără să fie necesar să se distingă între situația în care îngrijirile sunt acordate în cadrul unui spital și situația acordării acestora în afara acestui cadru.

Curtea arată că libera prestare a serviciilor include libertatea destinatarilor serviciilor, printre care se numără persoanele care trebuie să primească îngrijiri medicale, de a se deplasa într-un alt stat membru pentru a beneficia de aceste servicii fără a fi afectați de restricții. Or, cerința autorizării prealabile impusă de reglementarea franceză pentru rambursarea cheltuielilor determinate de îngrijirile medicale care implică utilizarea unor echipamente medicale complexe este de natură să descurajeze sau chiar să împiedice persoanele asigurate în sistemul francez să se adreseze unor prestatori de servicii medicale stabiliți în alt stat membru, ceea ce constituie într-adevăr o restricție privind libera prestare a serviciilor.

Cu toate acestea, **indiferent de mediul, spitalicesc sau nespitalicesc**, în care sunt instalate și utilizate, echipamentele medicale complexe enumerate în mod limitativ în Codul sănătății publice trebuie, dat fiind caracterul lor deosebit de costisitor, să poată face obiectul unei politici de planificare, precum cea definită de reglementarea franceză, în ceea ce privește, în special, numărul acestora și repartizarea lor geografică, pentru a contribui la asigurarea pe întregul teritoriu național a unei oferte de servicii medicale de vârf care să fie raționalizată, stabilă, echilibrată și accesibilă, dar și pentru a evita, în măsura în care este posibil, orice risipă de resurse financiare, tehnice și umane. Cu titlu exemplificativ, cheltuielile de achiziționare și de utilizare a echipamentelor necesare pentru depistarea și tratamentul cancerului sunt de ordinul sutelor de mii, sau chiar al milioanele de euro.

În consecință, având în vedere riscurile pentru organizarea politicii de sănătate publică cât și cele pentru echilibrul sistemului financiar de securitate socială, cerința unei autorizări

¹ Franța, susținută de Spania, Finlanda și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord contestă temeinicia acestei obiecții.

prealabile pentru acest tip de îngrijiri medicale reprezintă, în stadiul actual al dreptului Uniunii, o restricție justificată.

Curtea amintește, totuși, că un regim de autorizare prealabilă trebuie să fie întemeiat pe criterii obiective, nediscriminatorii și cunoscute în mod anticipat, astfel încât să limiteze exercitarea puterii de apreciere a autorităților naționale, pentru ca aceasta să nu fie utilizată în mod arbitrar. Un astfel de regim de autorizare trebuie să aibă la bază un sistem procedural ușor accesibil și capabil să garanteze persoanelor interesate că cererea lor va fi soluționată într-un termen rezonabil, cu obiectivitate și cu imparțialitate, iar eventualele respingeri ale cererilor de autorizare trebuie să poată fi contestate în cadrul unei acțiuni în justiție. În speță, Comisia nu a formulat nicio critică specifică în privința normelor de procedură și de fond ce reglementează măsura autorizării prealabile.

În al doilea rând, Comisia susținea că Franța nu a aplicat jurisprudența Curții potrivit căreia, dacă rambursarea cheltuielilor efectuate pentru servicii spitalicești prestate în statul membru de ședere, ce rezultă din aplicarea normelor în vigoare în acest stat membru, este inferioară celei care ar fi rezultat din aplicarea reglementării în vigoare în statul membru de afiliere în caz de spitalizare în acesta din urmă, trebuie să i se acorde asiguratului din partea respectivei instituții o rambursare complementară egală cu această diferență².

În legătură cu acest aspect, Curtea arată că dispozițiile de drept francez prevăd că un pacient poate beneficia în cazul îngrijirilor spitalicești acordate într-un alt stat membru de o rambursare în aceleași condiții în care s-ar fi efectuat rambursarea dacă îngrijirile ar fi fost acordate în Franța și în limita cheltuielilor efectiv suportate de persoana asigurată. Astfel, aceste dispoziții includ dreptul persoanelor asigurate în sistemul francez de a obține o rambursare complementară din partea instituției franceze competente în cazul unei eventuale diferențe dintre nivelurile de acoperire în vigoare în statul membru de afiliere și, respectiv, în statul membru de în care persoana asigurată a fost internată, astfel cum este avut în vedere în jurisprudența Curții.

Această constatare este confirmată de faptul că, în speță, Comisia nu a identificat dispozițiile naționale care ar împiedica aplicarea jurisprudenței Curții. De asemenea, Comisia nu a susținut existența unor decizii pronunțate de instanțele franceze care să nege acest drept la rambursarea complementară, nici a vreunei practici administrative care ar putea să lipsească de respectivul drept aceste persoane asigurate.

În consecință, acțiunea Comisiei împotriva Franței este respinsă în întregime.

MENȚIUNE: O acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, care este îndreptată împotriva unui stat membru care nu își respectă obligațiile care decurg din dreptul Uniunii, poate fi formulată de către Comisie sau de către un alt stat membru. În cazul în care Curtea de Justiție constată neîndeplinirea obligațiilor, statul membru în cauză trebuie să se conformeze de îndată hotărârii pronunțate.

În cazul în care consideră că statul membru nu s-a conformat hotărârii, Comisia poate introduce o nouă acțiune prin care să solicite aplicarea unor sancțiuni pecuniare. Cu toate acestea, în situația în care nu au fost comunicate Comisiei măsurile de transpunere a unei directive, Curtea poate aplica sancțiuni, la propunerea Comisiei, de la stadiul primei hotărâri.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106

² Hotărârea Curții din 12 iulie 2001, Vanbraekel și alții (C-368/98).